

saaledes kunne ventes, at lignende Omslændigheder og Forhold som dem, der nu anses for at afgive Grund til at tilstaa Dpreisningsbevilling efter Udløb af de herfor ved Lov bestemte Frister, ogsaa for Fremtiden ville komme i Betragtning, ligesom der ogsaa vil være Leilighed til ved Dpreisningsbevillings Meddelelse at forhjælpe en Part til at kontraappellere, naar Modparten først har forkyndt ham Appellstævning lige før Fristens Udløb. Ganske vist vil en saadan Ordning medføre, at Justitsministeriet, medens nu de kurrante Dpreisningsbevillinger paa Domme i første Instants udenfor Kjøbenhavn meddeles af Overøvrigheden, selv maa overtage al Meddelelse af Dpreisningsbevilling efter 4 Maaneders Forløb, idet saadan Meddelelse vil forudsætte Prøvelse af de derfor anførte Grunde, ligesom det, naar de kurrante Dpreisningsbevillinger i en Mængde af de hidtilværende Tilfælde falde bort, vil blive meget hyppigere end nu, at der søges Dpreisningsbevilling af særlige Grunde, men uagtet dette Ministeriums Forretninger ere i stadig Stigen og det forsaavidt daarligt kan taale et Tillæg til disse, har man troet at maatte se bort herfra, da Forandringer i det Hele ere i Retspleiens Interesse. Hvor de kortere ekstraordinære Appelfrifter gjælde, har man derimod fundet Betænklichkeit ved helt at afskaffe de saatalde kurrante Dpreisningsbevillinger, f. Ex. i private Politisager. Det er derfor Lovforslagets Mening, at den hidtil bestaaende Afgang til at faa disse skal vedblive, dog saaledes, at den Frist, inden hvilken de kunne erholdes, ingenstinde maa overstige 4 Maaneder, hvilket vil medføre en Aftorkning af de nu herfor gjældende Frister, som alle ere længere end 4 Maaneder. At Dpreisningsbevilling i disse Tilfælde, hvor ingen nærmere Prøvelse af Sagens Omstændigheder finder Sted, fremdeles som hidtil skal kunne faas hos Overøvrighederne, er formentlig uden Betænklichkeit. Hvor derimod Dpreisningsbevilling søges efter de 4 Maaneder, maa Sagen selvfølgelig afgjøres af Justitsministeriet, da en Prøvelse af de for Bevillingens Meddelelse anførte Grunde her maa finde Sted.

I nogle Tilfælde er det i de gjældende Love bestemt, at Dpreisningsbevilling overhovedet slet ikke kan meddeles efter en vis Tids Forløb. Om den legislative Hensigts-

mæssighed og Forsvarlighed heraf kunde der vel reises Tvivl, men det synes, som om man hidtil ikke hos os har sporet nogen Ulempe af disse Bestemmelser, og det turde i ethvert Fald være klart, at til ved nærværende Forslag at søge gjort Forandring heri, er der ingen Grund, og det er derfor foreslaaet udtalt, at det fremdeles skal have sit Forblivende ved de nævnte Regler. De Lovbestemmelser, hvortil her sigtes, ere Lov om Sø- og Handelsret af 19de Februar 1861 § 63 (Mar og Dag efter Dommens Afgjælse), Konkursloven af 25de Marts 1872 § 141 (Mar og Dag efter Appelfristens Udløb), Stifteloven af 30de November 1874 § 88 (ligeledes Mar og Dag efter Appelfristens Udløb), Udpantningslov af 29de Marts 1873 § 11 (6 Maaneder efter Appelfristens Udløb).

Ved Lovforslaget gjøres der ingen Forandring i den Afgang, der efter den bestaaende Lovgivning haves til at appellere uden Hensyn til Appelfristens Udløb og uden Bevilling i saa Henseende. Ei heller gjøres der nogen Forandring i de Regler, som iøvrigt gjælde om Dpreisningsbevillinger og disses Brug, saasom Pl. 2den Juni 1819.

ad § 9.

I denne Paragraf foreslaas nogle Overgangsbestemmelser, som formentlig ikke behøve nærmere at motiveres, hvorved det paa den ene Side skal naas, at Lovens Virkninger ikke skydes længere ud end nødvendigt, paa den anden Side, at ingen lider nogen Uret ved, at den nye Lov gjøres gjældende imod ham.

ad § 10.

Det maa anses for rettest, at det har sit Forblivende ved den gjældende Lovgivning for bestindste Sagers Vedkommende, saaledes at dette Lovforslag ikke alene ikke faar Indflydelse paa Reglerne om Sagers Behandling ved selve de bestindste Retter, men heller ikke forsaavidt angaar deres Indbringelse for Høiesteret. At nærværende Lovforslag intet kan bestemme angaaende Sagers Behandling ved de islandiske Retter, er en Selvfølge, da saadant maa henhøre under den islandiske Lovgivningsmagt, men ei heller i Henseende til Reglerne om Indankningen af Sager fra islandiske Retter til Høiesteret findes der Grund til at gjøre nogen Forandring i de bestaaende Regler.